

3/1 Náhlé zakončení léta (V. Bouček, 32)

Věnuj mi polibek
a zanech hříšných slov.
Láska klesá na trůnu vdov,
mizí sama ve stínech.

Postrádám cosi křehkého.
Ta aura byla kdysi tebou.
Na fotkách s úsměvy,
na stránkách s příběhy,
všude zářila smírčí vlnou.

Oh, Bože, kam utekla nevinnost?
Myslel jsem, snil, viděl, věřil.
Každým nádechem upíjel
život z její krásy a džín.

Jsem letní strádání,
strádání na pásce.
Uzmi ten falešný film,
prodej ho bez váhání.

Žádné další peřeje,
hříčky nočních hostin.
Sjíždím poslední desku
a necítím smysl dneška.
Vrátil jsem se do pustin.

Oh, Bože, jak se tě zbavím?
Na hraně skřípe její píseň.
Vzduch pouští němou vůni,
zbyla z černých kalhotek.

Jsem letní zármutek,
zármutek na dlani.
Přejeď po vrásce,
rozmaž bledý úryvek.

Nikdy jsem ti neslíbila věčnost.
Jen sladký rozjezd, pot a sebe.
Jednou ta muka učiní ti za dost.
Miláčku, skočila jsem pro tebe.

Věnuj mi polibek
a zanech marných slov.
Láska kvete na trůnu vdov,
pne se do výšin chladu.

3/2 Žít s tím, co má (T. Choura, 46) 2. místo

Cesta je modrá,
obloha šedá,
a z prachu poutník
klíč matnej zvedá.

Klíčovou dírkou
do nebe kouká,
přespává v lesích,
toulá se v loukách.

Ví, musí žít jen s tím, co má.

Cesta je šílená,
za sebou míle má,
pár věcí po kapsách,
na dno si občas sáh´.
Cesta je blátivá,

sem tam se bloudívá,
moh' mít víc, moh' mít míň...

Do města přišel,
z tisíců dveří
ty pravé najdou
ti, kdo v to věří.

Výhra se schová
jak slunce v mracích,
klíč, kterej našel,
zas radši ztrácí.

Ví, musí žít už jen s tím, co má.

Cesta je šílená,
za sebou míle má,
pár věcí po kapsách,
na dno si občas sáh'.
Cesta je blátivá,
sem tam se bloudívá,
moh' mít víc, moh' mít míň...

3/3 Vzruch a stín (T. Malinský, 20)

Je tma a je ticho. Ale ne příliš. Jen tak, abys slyšel vlastní kroky.

Je den a je světlo.

...

Je tma a je chlad. A zklamany vítr vrací se ti pod kabát.

Je den a je vůle.

...

Je tma a je ticho. Ale ne příliš. Jen tak, abych slyšel tvé kroky.

Je tma a je chladno. Tak akorát, abych věděl, že je ti zima.

Je ticho a je vánek. Ale ne příliš, jen tak, abych slyšel tvou hrud'

Je hvězdná obloha, ale není úplněk. Nevidím tě, ale vím, kde jsi.

Není den, ale je světlo.

...

Je tma a je ticho a já slyším kroky své a kroky tvé.

Je tma a je ticho, tak akorát, abych slyšel klop klop sladěné chůze.

Světlo opět odchází.

Je ticho, je mráz, klop klop, současně jdem'.

Je chlad a je vítr, z klop klop stává se klop-y klop, klop-y klop.

Je tma a je ticho. Ale ne příliš, jen tak, abych slyšel rychlejší tep.

Je zima. Je kosa. Hluboký dech umlčovaný snahou být zticha.

Je ticho. Je chlad. Kabát přitisklý na tělo a krk.

Klop, klop...

Klop, klop...

Klop-y klop, klop-y klop.

Klop-y, klop-y, klop-y, klop-y, klop-y!

Je den! A je světlo! Výsledkem budiž stín.

Klop, klop, klop, klop, klop, klop...

Ke mně táhne se temnota,

aby mě objala a aby mě svázala,

sama, do dálky mě opouští,

dokud vzadu nehne se společník.

Je vzruch a je stín.

Den odchází.

Je tma a je ticho.

Klop, klop, klop, klop, klop, klop...

Klop-y klop, klop-y klop, klop-y klop...

Klop-y, klop-y, klop-y, klop-y, klop-y!

Huh!

„Pokusil ses mě probodnout, ty parchante!”

Je to sráč a má nůž. Stojí proti mně.

Klop-y klop-y!

Hah!

„Vedle!”

Je zima. Je zpocen. Tančí mu mráz po zádech.

Je ztracen. Je vystrašen. Pevně drží svoji kudlu.

Šumí strom, šumí vítr a je tma, ale přesto vím, kde je.

Klop klop.

Klop-y klop.

Klop klop.

Je ticho.

Je ticho, ale ne příliš, já jsem totiž tišší!

Je tma.

Je tma, ale ne příliš! Hvězdy svit odráží jeho ostří.

Klop klop.

Klop-y klop.

Klop... klop...

Klop-y, uh!

„Hajzle!”

Škrtím ho, leží na zemi.

Cuká se a mrská sebou,

řvu na něj a chci, aby zemřel,

„chcípni ty sráči! Chcípni!”

Pro kudlu se natahuje.

Ostří cinká a ostří chrastí.

Bodl mě do ramene, bodl mě do boku.

Řvu na něj víc a pěstí mu ničím tvář.

Tcu! Tcu! Tvář mu vadne.

Chr! Chr! Kudlou do krku.

Chř! Chř! Kudlou do hrudi.

Hlavou o zem, dvakrát i třikrát, kaluž krve, bazén, v něm sráč.

Je tma a je ticho. Tak akorát jaké většinou bývá.

Je tma a je chlad. Přesně proti takovému jsem si vybral šat.

Trochu fouká, trochu mrzne, ani příliš, ani málo.

Je klid a je prázdno, obojí zcela ideální.

Je tma a je ticho.

Přesně takové, jaké má být.

3/4 Cizospásná (M. Novák, 21)

Vzteky je tasemnicí

co spí si v hlavě

nervy drásá

jak zní tam hravě

Tichý hles

co straší mi věží

myšlení mému já

vládnou mu stěží

Co chceš

po mě více

tělo mé

v hrobě hníce?

Až na hrob

budeš mi chodívat

a v barvách černé

se smutkem odívat

S dcerou svou, naší?

zapalovat svíce

slza ti skápne

uhodí jako hřebík

co na rakev

mi z tě spadne

3/5 Neúplná (M. Bartušková Elisová, 40) 3. místo

Když vstoupí bílá dáma,
A rozplyne se po kraji,
Každý pohyb je krokem do neznáma,
Vše závojem svým zatají.
Krajinu když utopí
Ve svých bílých útrokách,
Známý pocit za ruku mě uchopí
A odežene strach.
Nekonečno skrojí
na prostor sotva pro nás dva,
Dva světy v jeden spojí
Jen tu můžu být Tvá.
Utají doteky i tichý vzdech,
Propůjčí patinu snění.
Nikoho nevpustí na doslech,
V barevné šmouhy svět změní.
Až slunce protrhá jí šaty,
Okolní listy zvlhnou,
Rozpustí zbylé chomáčky vaty
A já zas stanu se neúplnou...

3/6 Sny a beztíže (E. Kolářová, 22)

Venku tma, noc a hvězdy

Postel jako oáza neklidného spánku a zažívacích potíží

Orchestr ptačí probuzení zrána hyzdí

Sen nabízí útěchy poetických beztíží

Nevyřčená slova a nepopsané listy papíru

nočních přepadení básníkovy libida

(nikdy se nedostat do versologických potíží)

Šíp inspirace mívá ospalého Kupida

Polospánek láká myšlenky k dílu

Mysl snová víry, proudy řek

a toky myšlenek ztraceny jsou navždy

v metafyzických prostorech

Probuzení mu snímá pomyslnou ruku múzy z čela

Vzpomínka slavných veršů jej mučí

On vidí prsty hrobníka

Kolem krku svých strofických dětí

Na papíře slova napsaná však

Sejmou iluzi snové beztížné poezie

Ve víru směšného beztížného smetí

3/7 NĚMÁ VÝČITKA (J. ČECHOVÁ, 36)

Němá výčitka

Obloha zalitá výchozím sluncem,
sklenice napuštěná silným octem,
hrudník mi svírá těžba veliká,
co všechno může ještě zabít člověka?

Výčitky se valí na mě ze všech stran,
vyčítavé pohledy – nic jiné celé týdny nepoznám.
Chtělo by to utéct, ale kam?
Před vším na světě se stejně neschovám.

Neschovám se před sebou,
to stejně nemusím,
jsem se sebou od věčnosti,
ještě to chvíli vydržím.
Neuteču před minulostí, za tu se určitě nestydím,
minulost mě formovala a propojila s budoucností.

Neschovám se před svědomím,
to mě opravdu netíží, žiju život jak jen
umím, všude nechávám poctivá znamení.

Tak potom proč ta těžba veliká,
proč jsem probodaná výčitkou člověka, zas a znova,
proč se z mojí mysle vyhnat nedá,
proč mě musí strašit, proč se nemůže někam ztratit,
proč si vybrala právě mě, copak s ní nic nehne?

Odpovědí je mi ticho, ticho ale
křičí ze všech stran,
v životě jsou momenty, kdy horší zvuk než
ticho nepoznám.

Podívám se na slunce,
své louče rozhodilo jako zlaté koberce,
a na sklenici s octem přiletěla včela,
asi by se taky napít ráda chtěla.
A pak zase odletí, o výčitkách nemá ani ponětí.

Taky bych chtěla odletět, anebo
Možná utéct,
temná výčitka po mě klouže, úplně se do mě vřeže,
podívám se na obzor a slunce a nechám ji dopadnout vedle sebe.
A pak ji nechám za sebou opuštěnou a ztracenou.

Svým pohledem louče pohladím,

Trochu oči přimhouřím, dodá mi to odvahu,
začít znova na úsvitu.

A já věřím úsvitu, jako slunné budoucnosti,
bez výčitek a bez ledu,
kde se láska s nadějí spojí.

3/8 Kouzelná literatura (A. Nedomová)

Čtení, psaní, kreslení,
to je dobré řešení.

Začtu se do pohádky,
ale na oběd už jsem zpátky.

Poznám lesy, hory, dobrodružství,
princezny a draci co běsní.

Někdy se i s knížkou bojím,
když jsem sám doma a u okna stojím.

Co když přiletí velký dravý pták?

Nebudu se ho bát?

Mám jen bujnou fantazii,
píší říkanky a poezii.

O dávných časech, králi a císaři.

Jsem pyšný, když se rým vydaří.

Ve škole dostanu jedničku,
za originální básničku.

Literatura, to je svět,
barevný a krásný vzlet.

Můžu se stát kýmkoli,
v písmenkách to nebolí.
Dostanu se na Everest,
nebo si půjčím od Aladína létající koberec.
Vezmi si knížku kamaráde,
bude to tvůj přítel stále.
Kniha tě nezradí,
poučí i pobaví.
V knihovně je žánrů dost,
je to palác pro radost!

3/9 Jizvy (L. Prandstetterová, 22)

Ten pocit, vlastně tu vždycky byl.
Ve skrytu, vlastně, vždycky jsem o něm věděla,
ač se celá ta léta dobře kryl.

Plížilo se to kolem nás.
Ve skrytu, vlastně, věděl jsi to taky.
Možná, mysleli jsme oba, že to přejde snáz.

Všechny ty společné chvíle,
teď vzdálené míle,
nemohly být jenom bludem,
když jsi se mne ptal, zdali spolu půjdem.
Bylo jedno kam,
teď je to, to tam.

A tak mám teď jizvu na hrudi
a na duši stejnou.
Je velká přesně jako ty.

Kéž se srdce naše opět sejdou.

Ten moment, kdy jsme splynuli,
v jednu duši i jedno tělo,
stát se to mělo, aby ta bolest pak ještě větší byla.
Chuť té jediné noci,
na rtu mi snad navždy zbyla.

Spřádám fantazií na tisíckrát,
co se jinak mohlo stát,
anebo co ještě může být,
ale asi už můžu jenom snít.

Tebe miluju i nenávidím,
proto, za to, co jsi se mnou udělal,
přec vzdychám si, kdy tě jen zas uvidím.

A tak mám jizvu na hrudi
a na duši stejnou.
Je velká přesně jako ty.
Kéž se srdce naše opět sejdou.

Nevím, v co doufat víc,
jestli ať se to zahojí,
anebo ať ta láska nikdy nepohasne,
neb připomíná mi naše vášně.

Bojím se, že ve mně navždy budeš
a zároveň, že odejdeš.
Od chvíle, kdy z plamínku požár vzplál,
už téměř rok se s rokem sešel,
ale já stále cítím tentýž žár.

Tak pověz mi, mluv na mě, prosím.

Zanechals mě tu bez moci.
Bože, všechny ty probdžené noci.
Že ublížil jsi mi hodně, vím,
a přesto máš mě tolik v moci,
že odpustit dokážu, jak prsty lusknutí.

A tak mám tu jizvu na hrudi
a na duši stejnou.
Je velká přesně jako ty.
Kéž se srdce naše opět sejdou...

3/10 Atlas ptačích slz (D. Hartmann, 42)

poslední dobou
žiju černou a bílou
kdybych byl čaroděj
natřu si tvář oblohou
jako slzavý klaun
bych děsil nevinné milence
kam ses ztratila?
postrádám tvoje chřípí
i tvou chuť
slyším tě
Amore Amore
ten je tak krásnej
a velikej
poznal jsem mnoho žen
pronikal do nich
jako skalpel do živé tkáně

hledal jsem tě
bohužel
přisuň mi talíř
prosím
ať vyzvracím poslední součástky
nejmodřejšího štěstí
dnes usnu rychle
let sojky mě uspí

3/11 Obraz (L. Pejchalová, 45)

Namalovali růže.
Z okvětních lístků line se vůně.
Natrhej náruč plnou,
svoji milou obdaruj.
Je smutna.
Po lásce touží, pro lásku stůně.
Otevři duše brány,
kde srdce buší, najdu tichý kout.
V tvých dlaních ustelu si
a nechám stíny přejít.
Je šero.
Lásko, těm růžím nedej uvadnout.
Za okny vítr tančí,
sychravým steskem pole se souží.
Koho se zima chytí?

Kdo dosud nemiloval.

Strach neměj,

nás chránit budou Tvé květy růží.

3/12 Zatraceně (L. Caletka, 27)

Slova svlékám z vět,

rozpaky roztahuji čas.

Dumám, na čem záleží,

na ničem,

na čemkoliv z nás?

Hle, vysněné kresby do písku,

jako by každé zrnko bylo snem,

o dětství, leč vyprchalo,

o nevinnosti v něm.

Leč jako mlha mizíš,

z tužeb a kyselého žaloví,

a přece jsi- víc než stín,

míň než kůže svaloví.

Jak zamotat, zauzlít, prolnout,

co naši připomíná nit.

Pokradmu ve tvém hlase tápu

a všem, co skýtá-

- vím, uzamčen je v minulosti

jako báje v šustění řádků...

3/13 Předvánoční nálada s anděly (J. Růžičková, 79)

V chladivém mixu
Jehličnatých girland
Baněk a žárovček
Přání a nápadů
Andělé nad hlavami
Strážní
Neviditelní
Jen problikávající
V šedém závoji
Mlhy
Či mračen

U radnice
vánoční strom
Bez ozdob
Vdechuje mlhu
Rozzáří se
Zítřka
Půjdu tam

Ve výloze
Drogerie a parfumerie
Andělské tvářičky
Dívek
Zkrášlené kosmetikou
Značky
Pst nedělat reklamu

Dárky
Malá i velká tajemství

Obalená
Vánočním papírem
Nemám žádný
2

Který vybrat
Se Santou
Ten nejžádanější
Ne
Ten tmavomodrý
S andělíčky
Santa není náš

Dekorační předměty
S vůní františka
Se sjednotí
Andělíčka prosím
Tohohle ne
Kýče já nerada
Tamtoho
Přírodní dřevo
Poprašek stříbrného spreje
Na křídlech

Andělské hlásky
Jen z reproduktorů
Svařák a punč
Až doma
Letos

Vánočně zasněný
Park

Tlumené
Uličky na předměstí
Romantika
A romantika

3
Biker's bar
Osvětlený zvenčí
Za oknem
Anděl
S labutími křídly
Uvnitř polotma
Stromeček
A prázdno
Taková je doba
Doba koronavirová

Někdo jde
Na nákup
Až teď
Ahoj
Čau
Nestíhám
Andrejka Kolářová
Dobrovolnice
Tento anděl
Křídla nemá

3/14 Není lehké být ženou (J. Šinfeltová, 29)

Není to snad moje vina,

že narodila jsem se trochu jiná,
že je ze mě jenom žena,
vím, pro tenhle svět žádná změna.

Vždyť ale spoustu věcí skvěle umím,
jen mužům stále nerozumím,
není to snad hloupý vtip,
že bez nich by nám bylo líp.

Co pro ně vlastně znamenáme,
kým vůbec jsme pro tento svět,
jen zbytečně se namáháme,
když chceme jim přec rozumět.

Muži - rasa specifická,
divné plémě našich řad,
rasa věčně náčelnická,
vymýšlí svůj vlastní řád.

A když se ženy ozvou taky,
hned bouří se a kují puč –
„sbalte si své saky paky,
zmizte odsad', rychle fuč!“

Jak potom máme býti smělé,
jak máme chtít svůj vlastní cíl,
když jejich kroky neprozřelé,

zbavují nás zbytků sil.

Když jsme pro ně jen feministky,
bez rozdílu všechny stejně,
jsme svým chováním specifický,
když jednáme neochvějně.

Není lehké býti ženou,
býti stále „pod někým“,
pro tenhle svět méněcennou,
od věků až navěky.

3/16 Čas zemřít (Š. Adlofová, 20)

Utíkající před nebezpečím,
kdy se stávám pro vlka masem jehněčím.
Schovávám se v temné uličce,
jako stín vyhýbající se potyčce.

Velký muž v kabátu, jenž hledá mě,
jeho jedinou misí je zabít mě osobně.
Život, který jsem přikázal vzít,
mě nenechá v poklidu být.

Něco jsem zaslechl na rohu uličky,
bylo to ovšem jenom štěně maličký.
Pro tuto chvíli si hlasitě oddychnu,
s myšlenkou, že to dneska asi zapáchnu.

Najednou slyším cvaknutí a výstřel,
nemyslím si, že by to byl čistý průstřel.

S očima hledícími na muže s pistolí,
doufám, že mi aspoň Bůh zemřít brzy dovolí.

Plíce se mi rychle krví plní,
tento den není zrovna můj ideální.
Mé oči se pomalu zavírají,
v pekle mě zcela jistě už čekají.

3/16 Balada o Atlantidě (M. Dvořák, 23)

v amforách hliněných sledi se skrývají
z kamene Poseidón, trojzubec zářící
podmořské stříbro dál ve svatém spí hájí
popěvkem sirény s úsměvem na líci
poklady ukryté v hlubinách hlídají
do truhel zlatavých co plné achátů
prsteny mořských pan s přívěšky z granátů
pohřbeny navěky nádherou se tají
za sloupy hrdiny Hérakla s palicí
z pověstných mýtických i antických bájí
děravé triéry jimž plachty nevlají
dva prázdné trůny tam kde dříve státníci
krabi si klepety kostkami vrhají
murény s cípaly vrhcáby hrající
nápisy ze staveb pomalu padají
tržiště se šperky rubíny garnátů
schováno zlovůli orličích pařátů
jen matné odlesky světla se míhají

v jeskyni Platóna s plameny ve svíci
z pověstných mýtických i antických bájí
průzračné bubliny k hladině stoupají
okolo provázku rybáře s pramicí
paprsky sluneční klidně se houpají
kde Solón moudrý sám v Egypt se plavící
tajemství střežící neslyšně prchají
křížíce plovoucích pletených špagátů
míjíce oblaka s ploutvemi candátů
k bílým těm břehům kde tradičně dozrají
nasládlé broskvoně od jara rašící
z pověstných mýtických i antických bájí
schované v představě potichu dýchají
zalité vodami v mé tužce na špici
z příběhů postavy na papír se vsají
Kleitó co mrtvé kdys skutečně žijící
z pověstných mýtických i antických bájí

3/17 Vyhrát může každý (I. Fontana, 75)

Vyhrát, to vyžaduje notnou dávku štěstí.
Viktor vyplnil tiket a jen tak náhodou
jej posypal čísly.
Dal mu číselný kód a věřte
nebo nevěřte, trefil se do černého!

Štěstí je na loďní přídi, pokud nemá
mořskou nemoc nebo nepřišlo o nohu.

Všechno kolem je vlastně náhoda.
Kapky štěstí jsou součástí každého
jarního deště, každé spršky.

Vyhrát může každý. Štěstí je cítit
v povětrí, šance jsou otevřeny.
Prší-li, neotvírej deštník, nech ho
radši zavřený dokud nebudeš
na kost promočený.

3/18 Okamžik vězněné dívky (V. Šmidt, 27)

Prohnílý dech cítíš na svém krku
Po zádech plazí se, potichu křičíš
Na jazyku trpká chuť vína a korku
V temné místnosti v rohu se krčíš
Klapání bot, pro tebe zvuk konce
Už je za dveřmi, už tahá za kliku
Skřípot dveří, pohřební zvonce
Navěky lapená v tomto okamžiku
Vezme si vše, nakonec i tvou duši
Horká krev stéká po vlažném stehně
Mrtvý pohled, srdce už nebuší
A bezvládné tělo sjíždí po stěně

3/19 Řekou proplouvám (P. Jandas, 52)

Řekou proplouvám nic kolem sebe nevnímám.
Tu v mlhavém oparu zřel jsem dívčí postavu.
Zaplul jsem blíže k rákosí ať mne nezří.

Z loďky vylezl jsem do bláta zabořil se, nohy z bláta vytahuji.

Jen ať mě neslyší mě ta krása.

Mé soptění mi barvu raka do tváře přináší.

Sleduji jí z povzdálí.

Srdce mi buší jak na vrata.

Mlha padala ona tam stála.

S rosou si hrála. Z dlaně do dlaně jí přelévala.

Pomalů jsem se vkrádal do její přízně.

S úsměvem na tváři chrstla mi jí do očí.

Na špičkách se otočila v rákosí ,kam milenci už nechodí.

Ladním skokem mne opustila.

Hleděl jsem na ní z povzdálí.

Zdáli vyděl jsem její boky, vypadali jak barokní sochy.

Venuše ke mě promlouvá, že to je ta co přichází, když v noci sním a na měsíc oni mluví.

Ve slunečním paprsku její vlasy mluví zlatem.

Mé nohy těší jsou nemohou se rozhodnout.

Srdce ke mně promlouvá jdi dál ať už nejsi sám.

Nohy lehčí než-li dříve rozeběhli se zběsile.

Blížím se k ní blíž a blíž.

Ruce rozvírám že jí polibek dám.

Najednou mezi námi Amor prolétl.

Zastavím se a přemýšlím zda jeho šíp zasáhl i jí?

Ruce roztažené, hlavu vystrčenou, oči zavřené valím se na ní jak kámen.

Už jsem blíž a blíž, oči zavřené.

Dívka si říká - ať nepadne.

V danou chvíli se otočí bokem a já držím bláto v náručí , líbám matku zem.

Oči otevřu a slza stéká s očí.

Hlavu v bok otočím v pohledu mi jiskra přeskočí.

Dívka uklekla sama mi polibek dala.

Mládenec živí jako před chvílí.

Myslí si že je blázen

Obličej od bláta očistí.

Oči mu láskou zajiskří.

Na nebe pohlédne Amora tam zhlédne.

Ten se na něj usmívá až to mládence u srdce zahřívá.

Mládenec se kolem sebe rozhlíží.

Rákosí ho utiší.

Od dívky na pravou tvář pusou dostane a zas jak Rak dopadne.

Z lásky bezbranné.

3/20 Óda na Karvinské moře (E. Liberdová, 40)

Chybí a chybí moře?

Kdo ho, člověče, dnes, ho ho, má.

Žádné, žádné hoře.

Karvináci jsou a né doma.

Toť není to nadějně?

Tady nejsme nasraní...

Karvinské voní stejně.

Karvinské tě zachrání.

U Karvinského moře
Vidíš ženu, vidíš muže.
Venčí svého ohaře.
U Karvinského se může.

Býlí tam, tu bodláčí.
Nesud'te „jaká hrůza“.
Vokolo moře kráčí
Odstup 2 metry - múza.

Plavem na vlastním dvoře.
Co déle básnit s Covidem?
Bojujem. To se nezvoře.
On nevyhraje nad lidem.

Byť báseň a ne povídka
U moře vznikla covídka.
Jaký to je pech.
Bouři Shakespearovu
Číst. Moře u Čech?
Shakespeare na opravu.

3/21 Umět létat (T. Cimburková, 41)

Chtěl bych umět
létat,
strávil bych tím
léta.

Vznášel bych se
ve výši,
vysmíval se
korýši.

S orlem byl bych
kamarád,
k zemi volil
přímý pád.

Představím si tenhle
sen,
běžím nadechnout se
ven.

Pádu jsem se začal
bát,
křídél rozhodl se
vzdát.

Páni, ty jsi ale
srab,
vysmál se mi ten lump
krab.

3/22 Pět slov (V. Kolářová, 22)

Ni tlukot dopadajících kapek,
Slz z nebe klesajících,
Nemírní neutuchající zmatek,
Bolesti ostnů křičících.

V hluboké kaluži oné hořkosti,
Tonu v trpkém stesku,
Nesouc si své drobné těžkosti,
Oči vlhké, plné lesku.

Brodíc se hloubí strmých klamů,
Tápavými kroky vpřed,

Hledajíc příčin věčných šrámů,
Bezedné průrvy střed.

Dospívajíc k břehu matných lží,
K sítu lidské štěstěny,
V pláň, v nichž bez ustání mží,
Pro květy ctí pěstěny.

Ni změř dosud nezažitých krás,
Peřin mou duši halící,
Neutiší stále rozpínající se mráz,
Křehké srdce váhajíc.

3/23 Proč (B. Hlávková, 77)

Proč život rychle utíká,
proč je v něm radost, strádání,
zloba i láska veliká.

Proč někdo touží po změně
a druhý se jí děsí.

Proč se člověk raduje,
jiný zas vidí běsy.

Proč štěstí trvá vteřiny
a smutek nás dlouho svírá,
proč lidé stále spěchají,
a je dnes doba jiná?

Dnes černá není jenom černá,
i bílá ztratila svou běl.

A člověk, často se mi zdá,
na své předky zapomněl.

Dnes je všechno relativní,
snad i láska, pravda, lež.

Na slova není spolehnutí,
v nich oporu už nenajdeš.

Tam, kde sliby neplatí

a slovo ztratilo svou moc,
zdá se, že i ty jsi ztracený.
Koho máš žádat o pomoc?
Především sobě
a přátelům svým věř,
tak to bylo vždycky
a je to tak i dnes.

3/24 Vítr (bez) naděje (K. Pilařová, 37)

Člověče, koukni se z okna domu,
oblohou táhnou mraky zlověstné.
Pak ticho se rozhostí úzkostné,
jež němě křičíc, věští pohromu.

Hle, tu obrovskou sílu přírody,
co bere lidem střechy nad hlavou.
Zmatené oči věřit nemohou
a prosí nahoru do oblohy.

Leč ta síla obměkčit se nedá,
za sebou nechává jen beznaděj.
Auta, kusy domů k nebi zvedá.

Mačká je jak pozlátka z bonbónů.
Odněkud slyšíš hukot vagonů,
však nevede tudy žádná kolej.

Koukni se, co zbylo z tvého domu,
hromada cihel, dřeva, vzpomínek.
Každý pohled znovu bere ti dech,
zalykáš se steskem po domovu.

Záda jsou tíhou smutku ohnutá,
slabé ruce jen bezmocně visí.
Jakpak by mohly vrátit to „kdysi“,
vše, co tvořilo smysl života?
Však koukni se znovu kolem sebe,
je vás tu spousta, všichni jako ty.
Nejsi sám, komu mstilo se nebe.

Tam, kde bývaly zdi, projdi tiše,
se svými sousedy obejmí se.
Spolu najdete cestu z temnoty.

Hle, tu obrovskou vlnu pomoci,
stovky rukou přiložených k dílu.
I sám v sobě najdeš vůle sílu,
tu tragickou beznaděj přemoci.

Stoupneš si zpříma a zvedneš hlavu,
tvé ruce už zahálet nechtějí.
Jen duše se tak rychle nezhojí,
jak bolavé tělo plné šrámů.

Když se rozhlédneš znovu okolo,
vida jak rychle sutin ubývá,
i sám s chutí pustíš se do toho.

Snad vše zas může být jako kdysi,
teď je na čase osušit řasy.
Práce nejlépe rány hojívá.

3/25 Cesta (Š. Sejbal, 34)

Jedu autobusem do práce.

Kolem lidí, co bez mobilu ani nedýchají.

Sedne si vedle mě kluk, co nemá tvář,
prostě mu ji nedali.

S pohledem z okna hledám svět,
jaký se mi líbí.

Sjedeme k Vltavě, kde nad řekou se valí mlha.

Ranní slunce paprskem ji krájí
a poslední zajíc v tom ráji zastaví
a stříhá ušima.

Vyjadřuje tak radost nad světem
a smutek nad tou plechovou krabicí na kolečkách,
co přejela mu děti.

A je krásně.

A slunce svítí na smetí i květy.

Druhý úkaz se uděje na vedlejším sedadle,
kde kluk zvedl mobilem vyprázdňenou tvář,
PODÍVAL SE Z OKNA na svět a slunce zář
a řekl "hm"

3/26 Věnováno první (K. K. Víznerová, 26)

Tak jako duše se
setká nad blankytně
modrým nebem
očekávám každou
Tvou
něhu usmívající se
jako žár blesku
který nikdy neuhasne

třebaže na to nebyl

nikdy připraven
ovšem víc než já

se sklenkou vína vždy
když vzpomínám
na osud s ďáblem
v márnici a kosou
po svém boku.

Nedá se říct,
nemiluj mě,
Dá se věřit,
že věčnost
je
je tam
kde usínám
a probouzím se sama.

3/27 Toužím (P. Šulista, 71)

Netoužím po lásce z pasáže
nemám chuť nechat se urážet
oplzlými muži
Nechci být ani tou
co nechce si nic užít
Toužím po lásce
která poutá
aniž potřebuje pouta
po lásce
se kterou všecičko je snadné
po lásce
která nikdy není na dně

3/28 Růže světla (V. Jíchová, 39)

Nesu poselství světla,
vidím, co nevidí,
jdu hladinou s tebou,
vedu srdce.
Jsem neviditelná,
ale ty mne zříš.

Tón růže pro tebe zní,
obzor se chví barvami
a krása Světa je vážná,
jako sama smrt.

Dlouhého trvání mám
a věčně pro tebe kvetu.
Jsem růže Světla,
ve vesmíru zářím,
rytíři, obzor je otevřený,
září hvězdy.

V srdci tvém budu znít dál,
půjdu s tebou vlnami.
Jsem symbol srdce,
jehož zdroj s vesmírem tě pojí.

Se světlem povstávám,
a ač jsi to nevěděl,
vždy jsi mne viděl.

Zrodila jsem se pro tebe,
smrtí i životem jsem
a až jednou zhynu
v jiném se zrodím.

Už nemusíš se ptát,
tvé okno dříve zatemněné
průzračný závoj skryl.
v objetí květu žije den.

Hleď rytíři, hleď ven,
tajemství se ti neskrývá,
vzbudil se tvůj den,
pro tebe žiji,
vím, že jsi to věděl.

Tajemně skryta jsem byla
a rostla pro tebe.
Pro světlo tvého dne.
Je Slunce,
cesta světla je.

3/29 Je to ještě láska? (H. Horák Doskočilová, 63) 1. místo

Nesnáším, když čteš, místo abys tu byla se mnou .

Máš krásné oči i tvář, pleť tak jemnou.

Ležím a přestože tě cítím vedle sebe,
kolem mne prázdno, za okny tmavé nebe.

Nesnáším, když čteš. Oči mám suché, bolavé a do tmy zírám.

Jsem čtenář lenoch – to nepopírám.

Místo rozhovorů jen ticho a klid.

Jsem zmatený...opravdu to tak má být?

Nesnáším, když čteš. Ruce dám pod hlavu, chci líbnout tě na spánky,
tys někde daleko, potichu prstem obracíš stránky.

Nevnímáš okolí ani mne, vím.

Sám sebe se ptám – co uděláme s tím?

Nesnáším, když čteš. Znuděně ležím, koukám do nebe,

já chtěl tě mít dnes jenom pro sebe.

Víš – já cítím se vedle tebe sám.

Tak řekni : Co já z tvého čtení vlastně mám?

Nesnáším, když čteš. Na prsou tlak, co nemá tam být.

Jsem nepochopený, osamělý. Mám odejít?

Na čele se mi dělá dlouhá vráska.

Přemýšlím – tak tomu že se říká láska?

Nesnáším, když čteš. Z těch slov už mi fakt hrabe.

Nesnáším...

...Víš ,lásko, ta knížka mi tě krade.

3/30 Ginsbergovo kvílení (J. Vitoň, 25)

Viděl jsem hejna much,

jak lačně umíraly

na pouličních lampách

v rytmu jazzu.

Viděl jsem tlející listí

vysušit dešťové kaluže.

Viděl jsem vdovy

spoutané růženci

klečící před kostelem.

Klečely na dlažbě ze slunečnic.

Van Gogh je urážel.
Viděl jsem děvky
spoutané v absintových korzetech
stojící podél cest.
Chvěly se
a snily o apokalyptických obrazech.
Slyšel jsem umírat hudbu.
Vinylové desky jsou jak kůže narkomana.
Zohavené od jehel.
A měsíc je jen strženou náplastí rána
na jateční obloze.

3/31 Postrach pouště (P. Sýkorová, 24)

Pustá poušť
posetá prachem...
Ponuré parno,
protknuté pitvorným pachem.

Pelikán plachtící podvečerem
potažmo přehlédne pláň;
pozvedne perut', peřím potřepaje,
posléze popuzením plane.

Přehřátou pustinou
přelitou pískem
přechází poustevník
provázen psíkem.

Poutníkův papillon potměšile
poodhrne pysek;

potom, prudce poskakuje,
přehazuje písek.

Pelikán posměšně pokřikuje
ptačí pošklebek;
posléze prudce překlene
příkrý pahrbek.

Poustevník pozvedne plochý prak,
papillon přestane poňafávat.
„Poplach! Pozor! Pobudové!“
počne svolávat.

Populace pouště prchá
před pohromou pryč;
poplašených prudce padá
palbou polovic.

Pelikán pohromu přežil,
palbě proklouzl.
Poustevníku pravou půlku
pevně prokousl.

Papillona přijala poušť
přímo pod pahorkem.
Psův pán pohřben podřimuje
přikryt pod praporkem.

3/32 Nový objekt (R. Schuldová)

Jak se to stalo
že sama se sebou
nosiš žal

Zbitý kněz

marný pláč
půjde do tvého roucha
rvát srdce
nastotísíckrát
vyslovené Amen

Dej bezmocnému prameni čas
I on je věren přísaze
taky prosí o život

Nebeská mana
bude na tvé dlani
šeptat
Jez
dbej
holého bytí

3/33 Covid 19 – String Blues (V. Kaprál, 44)

V prizmatu roztříštěných kaluží

Příroda sebe samu odráží

vějíře dešťového chvojí

mokkými hrabičkami

slzavý úsměv vykrojují

čas zřetězený

na olověných strunách perel

fráterem datlem

vytloukaných pendlovek

se strženými kyvadélky

překapal do rtuťových ciferníků

tekutých hodin

zbavených číselníků

v surreálném kladkostroji

věčný podzim zazimují

pod skvrnitými šátky

žirafí krky hoří

jak suchopárné kolovrátky

čas vylomený

z mlžných květů akvabel

rozpitých plátnem

štětce hbitý úlovek

sňal rámař chudé šansonérky

ze závětrí stojanu

pár mladých kapucínů křísí oheň

v dýmce na japonském divanu

nezamešká však školní hodiny

mobil hlásí virové prázdniny

3/34 Sněhovou polevou... (Z. Líbalová, 54)

Sněhovou polevou

polil čas krajinu

ztišil ji do čekání

a něhou vyzval

k mlčení

zvoucím do kostela

a do lidských srdcí

3/35 Hledání (J. Lírová, 65)

Prší. Prší bez přestání

a ten déšť snad konce nemá.

Někde se zapomněl po klekání,

marně teď domů cestu hledá.

Vzdychá noc. Vzdychá do svítání.

A motýl zmateně na víčka sedá.

A dá se vůbec zapomenout milování?

Modrásku motýle, ty víš, že nedá...

3/36 Tak (Pavel Prošek) IN MEMORIAM

Tak dlouho jsem tě nepotkal,

nehladil tvoje dlaně,

srdce se mi rozbuší,

když vzpomenu si na ně.

Tak dlouho jsem tě neslyšel,

neviděl lesk tvých očí,

když vzpomenu si na tebe
hlava se mi točí.

Tak dlouho jsem tě nelíbal,
nečechral tvoje vlasy,
že stále toužím po tobě
čím pak to bude asi?

3/37 Slovo (E. Staňková, 71)

Slovo... Co je slovo?

Někdy tě pohladí

Jindy jako ostrá dýka

Tvoje srdce poraní

Važme si slova

Svého daru řeči

Všem to dáno není

Někteří mehi námi

Zůstávají jako ryby němé

Skládej z nich věty

Vzácné jsou

Potěš jimi své blízké

Kteří životem s tebou jdou

Zacházej s nimi jemně

Je to přece vzácný dar

Neubližuj jimi někomu

Co ti Pán Bůh z lásky dal

I jedno slůvko může zranit

Těžko se pak odpouští

Důvěra se pak sype jako písek

Co vítr žene po poušti...

3/38 Blbec k večeři (V. Forejt)

Tak moc rád já bych chtěl

těch stromům a květin co jsem neviděl

Ty bleďá paní prosím jen malou chvíli mi tu dej

budu tě následovat

jen prosím soucit měj

Já vím že za lucernou jítí mám

však ruka zpátky natažená je

proč život i Boha proklínám

já životem proplouval a jen se smál

tu danou chvíli jen se smál

proč setkají se ruce v záři bílé

proč hluchá jsou slova vyřčená

proč skutky jsou jen naše chvíle

proč láska a cit jsou slova zmatená

ta lucerna tu svítí marně

já život za lásku jsem dal

vidím ten kousek štěstí jasně

vidím ho kousek ten ti dám

Ty bleďá paní ruku ještě nedávej

jen ve jménu lásky soucit měj